

sammenhænge og gennem internationale organisationer som EU og FN.

Et godt eksempel på det pres, der skaber resultater, har vi set for nylig, hvor verdenssamfundet ved at fastholde et pres på Kina og opfordre til en genoptagelse af dialogen med Dalai Lamas repræsentanter har nået fremskridt. Det anerkender vi som bevægelse i den rigtige retning; et resultat af den kritiske røst, som har lydt igennem hele verden.

Vi mener, at det er helt centralt, at EU oprettholder det maksimale pres på Kina så længe som muligt og ikke konkluderer på mulige konsekvenser, før EU's udenrigsministre mødes den 16. juni.

Som jeg har nævnt før, er vi Konservative imod handelsmæssige sanktioner over for Kina, og vi er også imod en generel boykot af legene i Beijing, og vi hæfter os ved, at EU's udenrigsministre i forbindelse med mødet den 16. juni vil drøfte spørgsmålet, og at regeringen derefter vil træffe en beslutning om, hvorvidt medlemslandene skal deltage i OL's åbningsceremoni.

Det er vigtigt for debatten, at man skelner mellem en boykot af selve legene og så en boykot af den symbolske åbningsceremoni.

Den olympiske ånd er baseret på ideer som beskyttelse af menneskelig værdighed og respekt for universelle fundamentale etiske principper. Da Kina ansøgte om OL-værtskabet, lovede de kinesiske myndigheder, at man ville forbedre menneskerettighedssituationen. Det har man også gjort på nogle områder, som jeg nævnte før, bl.a. da man vedtog loven om privat ejendomsret i 2007, men det er ikke acceptabelt, at menneskerettighederne stadig er under hårdt pres i Kina, og at forberedelserne til OL har ført til nye overgreb imod den kinesiske befolkning.

Kl. 14:28

Her tænker jeg bl.a. på, at tusindvis af Beijings borgere er blevet tvangsflyttet for at gøre plads til nybyggerier, og at kontrollen med uafhængige journalister og menneskerettighedsforkæmpere er blevet skærpet. Det harmonerer overhovedet ikke med respekt for universelle fundamentale etiske principper. Kina er altså stadig væk langt fra at indfri løftet om at forbedre menneskerettighedssituationen.

Som nævnt har man indledt en form for dialog med Dalai Lamas repræsentanter, og det er positivt, men jeg mener ikke, det er nok til at indfri løftet. Og det berettiger overvejelserne om, at den kritiske dialog skal følges op med konsekvens i form af en boykot af åbningscere-

monien, hvis ikke Kina viser større vilje til at forbedre situationen.

Den debat florerer overalt i verden. Nancy Pelosi, formand for Repræsentanternes Hus i USA, har udtalt, at en boykot af åbningsceremonien er noget, vi skal holde klar på bordet. Den britiske udenrigsminister, David Miliband, har udtalt, at der er en bekymrende mangel på fremskridt, når det gælder respekten for menneskerettigheder i Kina. Den polske regeringschef, Donald Tusk, har erklæret, at politikeres tilstedeværelse ved OL's åbning ikke forekommer passende.

Det er også en debat, vi ved flere lejligheder har haft i den konservative folketingsgruppe, og der er opbakning til, at jeg som partiets idrætsordfører ikke deltager i ceremonierne i forbindelse med OL. Og hvorfor så det? Jeg vil gerne citere den tidligere formand for de europæiske konservative og nuværende formand for EU-Parlamentet, tyskeren Hans-Gert Pöttering, som har udtalt, at enhver ansvarlig politiker må spørge sig selv, om han eller hun kan deltage i åbningsceremonien.

Amnesty International offentliggjorde den 2. april sin seneste rapport om menneskerettighedssituationen i Kina, som klart viser, at situationen i Kina faktisk er blevet forværret på grund af OL – jeg gentager: på grund af OL. Rapporten illustrerer, at de kinesiske myndigheder slår hårdere ned på fredelige aktivister på grund af OL. Rapporten illustrerer, at i og omkring Beijing har de kinesiske myndigheder tilbageholdt adskillige fredelige menneskerettighedsaktivister og truet andre til tavshed. Dette sammenholdt med nye uroligheder i Tibet gjorde, at vi i folketingsgruppen nåede til en smertegrænse, og derfor besluttede jeg som partiets repræsentant ikke at deltage ved åbningen.

Den stilfærdige protest skal ses som udtryk for, at Det Konservative Folkeparti, som jeg indledningsvis sagde er et værdiparti, ønsker at fremme og værne om fundamentale frihedsrettigheder som religionsfrihed, ytringsfrihed, pressefrihed, retssikkerhed og forsamlingsfrihed. For os handler det ikke om proces, men om menneskerettigheder, og på den baggrund er det jo ærgerligt, at processen har fyldt så meget i den danske debat. Debatten om menneskerettigheder fortjener al opmærksomhed lige nu, hvor hele verdens øjne hviler på Kina.

Afslutningsvis vil jeg gerne slå fast, at vi fra konservativ side ønsker at bakke fuldt og helt op om de danske idrætsudøvere, og vi ser ikke